Diumenge 29 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 10,35-45): En aquell temps, Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, s'acostaren a Jesús i li digueren: «Mestre, volem que el que et demanem, ens ho facis (...) concedeix-nos que, en la teva glòria, ens asseguem l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra». (...)

I sentint-ho els deu, començaren a indignar-se amb Jaume i Joan. I cridant-los Jesús, els diu: «Sabeu que els qui semblen manar entre les nacions les oprimeixen, i els seus prínceps les tenen dominades. Però no és pas així entre vosaltres, sinó que el qui vulgui fer-se gran entre vosaltres, serà servidor vostre; i el qui vulgui entre vosaltres ser primer, serà servidor de tots; ja que el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a redempció per molts».

L'Ordre habilita per a l'exercici del ministeri, confiat per Jesús als Apòstols

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos del Papa Francesc)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui contemplem que l'Ordre —constituït pel tres graus d'episcopat, presbiterat i diaconat— és el sagrament que habilita per a l'exercici del ministeri, confiat per Jesús als Apòstols, de pasturar el seu ramat, amb el poder del seu Esperit i segons el seu cor. Si no ho fa amb amor no serveix. Els ministres que són elegits i consagrats per aquest servei prolonguen en el temps la presència de Jesús, si ho fan amb el poder de l'Esperit Sant, en nom de Déu i amb amor.

Aquells que són ordenats són posats al capdavant de la comunitat. Són al "capdavant" sí, però per a Jesús significa posar la pròpia autoritat al servei, com Ell mateix ensenyà als deixebles. En virtut de l'Ordre, el ministre es lliura totalment a la pròpia comunitat i l'estima amb tot el cor: és la seva família. El bisbe, el sacerdot estimen l'Església en la seva pròpia comunitat com el Crist estima l'Església.

—Un sacerdot que no és al servei de la seva comunitat no fa bé!

La llibertat té un "preu"

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, mentre els Apòstols "discuteixen", Jesús s'ofereix. De fet, en la història de la humanitat podem distingit entre aquells que han "pagat menys" per la seva llibertat (tot servint-se abusivament dels altres) i aquells que han "pagat més" per la seva llibertat (tot servint pacientment els altres). Déu, infinitament lliure en Si, realment, ha pagat molt per la llibertat de tots.

L'home que entén la llibertat com el simplement fer allò que vol, viu en la mentida, ja que per la seva pròpia naturalesa forma part d'una reciprocitat, la seva llibertat és una llibertat que ha de compartir amb els altres. Rere de la pretensió d'ésser enterament lliure, sense un "des d'on" i un "per a", s'amaga no una imatge de Déu, sinó una imatge idolàtrica.

—El Déu real és, per essència, un total "Ésser-per-a" (el Pare), "Ésser-des-de" (el Fill) i "Ésser-amb" (l'Esperit Sant). Ara bé, l'home és precisament imatge i semblança de Déu perquè el "des-de", el "amb" i el "per a" constitueixen la figura antropològica fonamental.